

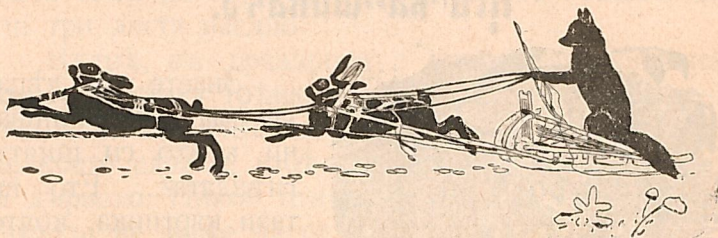
зая — бая...

Еднажъ кучето лочело млѣко. Заецътъ добилъ куражъ и се приближилъ до кучето, сѣкашъ искалъ да му каже: „Хей, зѣбестий приятелю, ще ми позволишъ ли да си срѣбна и азъ отъ твоето вкусно млѣчице!...

Зло било кучето, но сега било сито и сѣкашъ разбрало молбата на кжсоопашатата гадинка. — „Ела близичко, мило зайче! Пий млѣко, колко щешъ; лошо нѣма да ти сторя...“ — казало кучето.

Закътъ почналъ да пие млѣчице, а кучето го ближело по меката козина. Слѣдъ тази случка кучето и зайчето си заживѣли другарски.

Чичо Свѣтлю.

Майка и Войникъ.

Връщалъ се единъ солдатинъ отъ войната. Той билъ уморенъ, изкжсанъ и гладенъ.

Минавалъ прѣзъ едно село и се отбилъ въ една кжща, която случайно първа му се изпрѣчила на прѣдѣ му. Въ тази кжща живѣела една стара жена.

Тази жена посрѣщнала войника, като да билъ нейнъ синъ: нагостила го до ситостъ, оставила го